

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KRISTĪNA DODA

JŪS VARAT SKRIET,
BET NEVARAT PASLĒPTIES...

MIRUŠĀS MEITENES SKRĒJIENS

KRISTĪNA
DODA

**MIRUŠĀS
MEITENES
SKRĒJIENS**

**CHRISTINA
DODD**

**DEAD GIRL
RUNNING**

**KRISTĪNA
DODA**

**MIRUŠĀS
MEITENES
SKRĒJIENS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Do 151

Copyright © 2018 by Christina Dodd
This edition published by arrangement with
Harlequin Books S.A.

Kristīnas Dodas romāna "Mirusās meitenes skrējiens"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-953-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

Ar pateicību Ārvenai un Todam, fantastiskam pārim, kuri nāk palīgā, kad viņus sauc, kuriem patīk gatavot un ēst, kuriem garšo labs vīns, kuri ravē nezāles lielos daudzumos, kuri palīdz sagādāt Ziemassvētku eglīti un noglabā rotājumus. Jūs vienmēr esat gaidīti mūsu mājīnā koka lapotnē un nobraucienā pa trosi. Un paldies viņu labradora un kollija jauktenim par nebeidzamo modrību, neielaižot pagalmā briežus.

Kristīna Doda

PIRMĀ NODAĻA

VAŠINGTONAS PAVALSTS PIEKRASTE

JĒRNINGSENDSAS KŪRORTVIESNĪCA

PĒRNĀ GADA SEPTEMBRIS

Pirms Prisila Kārtere bija ieradies Jērningseņdās, lai kļūtu par viesnīcas pārvaldnieces vietnieci, viņa iedomājās, ka viņas dzīve būs dzejas, dabas un bagātības sajaukums. Viņa iztēlojās garas pastaigas majestātisko priežu paēnā, greznā viesnīcas foajē pavadītus vakarus ar kokteiļa glāzi rokā, vērojot saulrietu virs nemierīgā Klusā okeāna, un bagātus, interesantus vīriešus, kuri viņu pamanīs un steigsies klāt, viņu dvēseles radniecības uzmundrināti.

Tas nebija noticis.

Kad kāds bagāts un interesants vīrietis tiešām parādījās – un tas notika regulāri, jo Jērningseņdasa bija populārs kūrorts, – viņš parasti bija precējies ar kādu gudru, skaidu un jaunu būtni. Ja neprecēts vīrietis pieķēra Prisilu no-

lūkojamies saulrietā, viņš neizbēgami paziņoja, ka viņa numuru ir nepieciešams uzkopt. Divi šķietami daudzsološi kandidāti bija izmaksājuši viņai pāris glāžu, mazliet apgrābstījuši un steigšus metušies finiša taisnē, un, kad viņa bija pieprasījusi romantiku un solījumus, tie nelikās ne zinis. Ikviens pieņemams kandidāts izturējās pret viņu kā pret verdzeni, turklāt ne tādu verdzeni, kuru viņi vēlētos sakalt rokudzelžos, nopērt un mežonīgi izmīlēt. Drīzāk kā pret neizteismīgu instrumentu, kas dzīvoja, lai atvieglotu viņu dzīvi. Tas pilnīgi nemaz nebija viņai pa prātam.

Vīrietis, kuru viņa uzskatīja par vislabāko kandidātu, aktieris Kārsons Lenekss, bija pasūdzējies par Prisilas nekaunīgo uzvedību viesnīcas vadībai. Di Lukas kungs bija nepārprotami norādījis, ka Prisilas uzdevums šeit ir palīdzēt di Lukas kundzei, viesnīcas pārvaldniecei. Viņš lietoja tādus vārdus kā "pārbaudes laiks" un norādīja, ka viņa varētu meklēt savu sapņu piepildījumu citur.

Citur? Prisila nebija parūpējusies par citu darbu... vai slepenām laulībām, kas viņu gaidītu pie apvāršņa. Tā nu viņa ķērās pie darba, pildot savus pienākumus... lielākoties.

Prisila apguva amatu, lai varētu pārņemt darba pienākumus no Enijas di Lukas, kad Enijai uznāca kārtējā slimības lēkme – Enija bija trakoti veca un cieta no reimatiskā artrīta – vai kad di Lukas devās kādā no saviem retajiem atvaļinājumiem.

Viesnīcas galvenā ēka atgādināja kādu Eiropas pili ar torniem un tornīšiem, un piecsimt deviņdesmit divām istabām. Pa teritoriju bija izkaisītas četrdesmit astoņas kotedžas. Viesnīca rīkoja vaļu vērošanas ekskursijas un maksšķe-

rēšanas ekspedīcijas no ostas, pārgājienus pa netālajiem Olimpika kalniem un izbraukumus, lai iepazītu vietējo floru un faunu speciālistu vadībā. Tā izīrēja džipus, divriteņus un nelielas motorlaivas. Viesnīcā bija četri bāri, divdesmit septiņas jūdzes gari skriešanas celiņi un piekļuve pludmalei, kas bija otra lielākā visā Vašingtonas pavalstī. Pie greznības pieraduši viesi plunčājās plašajā baseinā, baudīja smalko restorānu un pirmklasīgā spa centra pakalpojumus. Kad viesnīca bija pilna, viesu skaits sasniedza divus tūkstošus, un pasūtījumu kārtošana un organizatoriskie pienākumi prasīja stundām ilgu darbu. Prisila nogura, kļuva nepacietīga un sāji izteicās, ka tā vien šķiet: visi viesi visu laiku to vien dara, kā par kaut ko sūdzas. Taču jādodomā, ka neviens saprātīgs cilvēks negaidītu, lai viņa to visu izdarītu ar smaidu sejā.

Šķiet, kāds gaidīja gan, jo šis kāds bija pasūdzējies par viņas īgno attieksmi, un di Lukas kungs atkal iesauca viņu savā kabinetā un nolasīja kārtējo sikumaino lekciju par pieklājību pret viesiem un pat pret pārējiem darbiniekiem. It kā viņiem būtu kāda nozīme. Viņš tā sanikvoja Prisilu, ka viņa nespēja aizmigt.

Tajā naktī arī viss notika.

Viņa bija nomitināta laucinieciskā kotedžā teritorijas tālākajā malā: šķietami tāpēc, lai viņa varētu atpūsties, neviena netraucēta. Prisilai bija aizdomas, ka tas ir darīts tāpēc, lai turētu nenozīmīgos darbiniekus tālāk no privileģētajiem viesiem.

Viņa uzkāpa augšā guļamistabā, lai mēģinātu iemigt. Nekā. Ap pusnakti viņa piecēlās un ielēja sev glāzi vīna. Prisila

izgāja uz lieveņa, staigāja pa to un dzēra. Viņa ielēja vēl vienu glāzi, iesēdās lieveņa šūpuļkrēslā, šūpojās un dzēra.

Viņa kļuva aizvien niknāka. Prisila uzlika kāju uz šūpuļkrēsla roku balsta un palūkojās uz savu sudraba kājas gredzenu – ķeltu mezglu ar violetu topāzu. Šis gredzens bija vienīgā piemiņa, kas bija atlikusi no mātes. Tas viņu sargāja.

Beidzot Prisila meta mieru vīnam un devās pa taciņu uz pludmales pusi, iedama straujiem un nikniem soļiem un klusitēm nolādēdama visu viesnīcas personālu.

Tālumā viņa izdzirdēja motora pukšķēšanu, laivu okeānā. Varbūt kāds nodarbojās ar maluzvejniecību.

Taču tā nebija maluzvejniecība.

Kāds cilvēks tumšās drēbēs skrēja pa taciņu no piestātnes līdz vēju saliektajai priedei, kuru vietējie dēvēja par Pacelto pirkstu. Novēlojusies piesardzība lika Prisilai paslēpties aiz tuvējās laukakmeņu kaudzes. Tā kā nebija mēnesnīcas, viņa neredzēja, kurš tur ir un vai šis cilvēks ir vīrietis vai sieviete. Viņa zināja tikai to, ka svešinieks noliecās, lai novietotu sainīti pie koka saknēm, un tad metās atpakaļ uz piestātņi. Motors atkal iedarbojās, un laiva aizbrauca.

Viņa neredzēja nevienu slēpjamies tumsā. Ziņkārības, nepdomības un vīna dzīta, Prisila piesteidzās pie koka un sataustīja guvumu. Viņa to atrada seklā bedrītē – garenu, papīrā ievīstītu saini. Savam lielumam tas bija smags; viņa pietupās dubļos un izcēla to ārā. Piespiedusi saini pie krūtīm, Prisila piecēlās kājās un metās uz savu namiņu. Viņa tur nonāca aizsēdusies un neparasti satraukta, it kā viņai bū-

tu pasniegta novēlojusies dzimšanas dienas dāvana. Prisila iesteidzās iekšā, aizslēdza durvis un izstaigāja visu namiņu, pa ceļam aizvērdama žalūzijas. Tad viņa uzkāpa augšā uz savu guļamistabu, ieslēdza gaismu un novietoja lādīti uz naktsgaldiņa.

Prisila lūkojās uz dubļiem notraipīto paciņu un netika gudra, kur ir iepinusies. Lai kas tas bija, kāds to bija slepus nogādājis krastā nakts vidū. Jādomā, kādam citam tagad vajadzēja nākt tam pakāļ. Tātad sainītis bija vērtīgs, bet viņa bija stulbene, bāžot tur iekšā savu degunu un pārķerot to.

Tāču Prisilas cerības uz bagātu vīru bija sabrukušas, viņa smagi nostrādājās un pateicības vietā saņēma tikai rājienus; tad kāpēc neatvērt šo cerībā, ka iekšā atradīsies dārgumi?

Noplēsusi papīru, viņa pacēla vāku. Iekšā Prisila ieraudzīja dažādu lielumu sainišus, kas bija satīstīti burbuļpapīrā, un, attinot lielāko un smagāko, tur iekšā izrādījās sarkana akmens figūriņa, kas attēloja gurnos ieliekušos vīrieti, kura milzīgais loceklis rēgojās starp kājām. Prisila tā iztrūkās, ka nometa šo grotesko priekšmetu. Tas nokrita uz matrača, un viņa stāvēja, smagi elpodama.

Kas tas bija?

Prisila atvēra otru, mazāku sainīti un atrada līdzīgu akmens grebumu, kurā bija attēlots kails grūtnieces ķermenis. Tad nāca vairākas apaļas sejas ar ieplestām acīm un nīkiem viepļiem. Visbeidzot plakans akmens, kas bija noklāts ar savādiem simboliem. Viņa sarindoja visu un nolūkojās uz briesmīgajiem priekšmetiem.

Kāds slapstījās, lai atrastu šo? Prisilas ceļgali bija slapji un netīri tā dēļ? Kaut kādu neglītu akmeņu dēļ?

Viņa iegāja vannas istabā un iztīrīja zobus. Viņa grasījās iet gulēt, aizmigt un... nu labi. Tās statujas likās vecas. Kādam tās kaut ko nozīmēja. Pietika ar ātru ieskatīšanos tiešsaistē, lai viņa atrastu šo pašu statuju fotogrāfijas un rakstu par Centrālamerikas kapu izlaupītājiem. Gvatemalā bruņoti laupītāji bija nomērķējuši uz arheologiem ar pistoļiem un nozaguši statujas, kas bija vērtas vairākus miljonus privātkolekciju tirgū.

– Svēto pistolīt, – viņa nočukstēja. Prisila nolūkojās uz neglitajām statujām, kas bija sarindotas uz viņas naktsгалdiņa. *Miljonus.*

Viņa pārbaudīja vēlreiz, lai redzētu, ka žalūzijas ir cieši aizvērtas.

Viens no arheologiem apgalvoja, ka simboli uz plakanā akmens esot izgrebts kapa lāsts un ka tā īpašnieks tikšot nolādēts dubultā.

Jā, kā tad. Nolādēts ar naudu.

Prisilai vajadzēja nodot šo atradumu varas iestādēm. Varbūt par to bija izsludināts atalgojums. Vai varbūt viņa nonāks ķezā par... statuju nozagšanu.

Miljoni. Tas nozīmēja, ka kāds šajā apkārtnē kļūs ne pa jokam dusmīgs, neatrodot saini zem koka. Labāk uzreiz nolikt to vietā.

Ja nu vienīgi... Viņa vēl nekad agrāk nebija atradusies tik tuvu kam tādām, kas bija vērts miljonus. Viņa bija pelnījusi kaut ko par to, ka zināja par kontrabandu un turēja muti. Šī bija viņas iespēja. Ja vien viņai pietiks drosmes.

Sameklējusi viesnīcas papīru un pildspalvu, Prisila sāka rakstīt. "Nolieciet 2 tūkstošus..."

Viņa aizmeta zīmīti un sāka no sākuma. "Nolieciet 5 tūkstošus dolāru..."

Prisila aizmeta arī šo zīmīti. Viņa nofotografēja nolauptos kapeņu dārgumus. Tad izdrukāja attēlu, ielika to plastmasas maisiņā un uzrakstīja: "Es zinu, cik tās ir vērtas. Nolieciet 25 tūkstošus dolāru skaidrā naudā aploksnē šeit 12. septembrī. Kad dabūšu naudu, es nolikšu saini Oušenočas parkā līdzās vidusskolnieku apzīmētajam akmenim." Viņa apņēmas novietot saini gaišā dienas laikā, izbraucot no pilsētas, kad apkārt būs cilvēki. Viņa būs drošībā.

Prisila pārlasīja vēstuli. Rokraksts bija ļodzīgs, taču tonis izklausījās skaidrs un noteikts. Viņa zināja, ka kontrabandists – kurš tas varētu būt? – izpildīs norādījumus. Tāpēc ka... tas maksāja miljonus. Atlika tikai ievietot vēstuli maisiņā ar fotogrāfiju, atgriezties pie koka un nolikt to tur tā, lai viņu nepieķertu kāds, kurš... Viņa nodrebinājās. Kāds, kurš varētu kļūt vardarbīgs.

Prisila apņēmas nebaidīties. Labāk to izdarīt tagad. Viņa uzvilka tumšas drēbes, uzmauca pāri gaišajiem matiem tumšu vilnas cepuri un pietupusies skrēja atpakaļ pie koka. Tur viņa ievietoja aploksni iedobumā un uzlika virsū akmeni. Tad Prisila metās atpakaļ uz savu namiņu, visu laiku jūtot kņudināšanu uz skausta un mugurā. Nonākusi iekšpusē, viņa aizslēdza durvis, pārbaudīja istabas, apsēdās gultā un nolūkojās uz statuju kolekciju.

Tās lūkojās pretī – nopietnas, niknas, nežēlīgas.

Statujas uzdzina viņai zosādu, tāpēc Prisila atkal tās sašaiņoja un iebāza saini skapī.

Nākamajā rītā spīdēja saule. Viņa devās uz darbu un at-

vainojās par nokavēšanos. Enija kā allaž bija jaukumiņš. Kaulainā sporta zāles entuziaste un spa centra direktore Mara Filipi uzaicināja Prisilu pievienoties paš aizsardzības nodarbībām. Viens no pilotiem, kurš pār vadāja viesus, atklāja, ka viņš ir kara varonis, un deva mājienu par traģisku noslieci, kuru varētu izdziedināt tikai patiesa sievietes mīlestība.

Apstrādājot viesnīcas piegāžu pasūtījumus, Prisila sāka domāt, ka viņai te varētu būt nākotne. Viņa sāka šaubīties, vai ir bijis prātīgi pieprasīt naudu no kontrabandista, kurš varētu arī būt gatavs nogalināt naudas dēļ. *Miljoni*. Varbūt viņai nevajadzēja izsūkt visu viņa pudeli...

Pusdienlaikā viņa atgriezās savā namiņā, paņēma saini, aiznesa to uz viesnīcu un paslēpa. Bet ko nu? Viņa nevarēja atdot tās statujas varas iestādēm. Viņa bija pati sevi apsūdzējusi, uzrakstot to zīmīti. Zīmīti vajadzēja atgūt. Tad viņa aiznesis to šausmu saini di Lukas kungam un pateiks viņam... izstāstīs, kas noticis, taču teiks, ka ir par to aizmirsusi. Vai arī nav zinājusi, kas tur atradies.

Nē, tā ne. Labāk izlikties, ka viņa to nav atvērusi.

Vienalga. Gan viņa to izdomās.

Prisila aprunājās ar Šeriju Džinu Hogertiju, kura bija atbildīga par viesu uzņemšanu, un pieteicās novadīt ekskursiju pa viesnīcas teritoriju. Šerija Džina izskatījās pārsteigta, taču izturējās pieklājīgi. Viņa nolasīja Prisilai bargu lekciju par to, kā uzvesties maksātspējīgo viesu klātbūtnē, un tad iecēla viņu par oficiālu Jērningssendas ekspedīcijas vadītāju.

Prisila nosolījās visu darīt tieši tā, kā vajag. Viņa bija apburoša pret viesiem, tišām aizveda tos pie koka un paskaid-